

watervlinders
stip het sprintkanon

Voor Esther, Daniëlle en Patricia, mijn (zwem)vriendinnen

Met illustraties van
Marieke van Ditshuizen

www.uitgeverijholland.nl

Ellen Stoop
watervlinders

Uitgeverij Holland - Haarlem

Met veel dank aan Dorette Evers, Zwemvereniging Het Y,
het Sportfondsenbad Amsterdam-Oost en het
Noorderparkbad (Amsterdam).

Inhoud

- 1 Kampioen 7
- 2 Vrije slag 11
- 3 Chloor 16
- 4 Vlinderslag 20
- 5 Rugslag 25
- 6 Spaghetti 30
- 7 Sprintjes 35
- 8 Schoolslag 42
- 9 Stippen 46
- 10 Hardlopen 51
- 11 Harry 56
- 12 Wissel 62
- 13 Baksteen 69
- 14 Stopwatch 77
- 15 Sprintkanon 82
- 16 Snoek 86
- 17 Wedstrijd 92

18 Record 98

19 Wisselstagestafette 103

20 Taart 110

I Kampioen

Ze weet precies waar papa ze bewaart. In een houten kistje, onder in zijn klerenkast. Ze tilt zijn zware bruine wandelschoenen één voor één naar voren. Dan schuift ze zijn teenslippers opzij en trekt het kistje met twee handen naar zich toe.

Het zijn er 27, dat weet ze uit haar hoofd. Zeven gouden, vijf zilveren en vijftien bronzen. Papa zegt altijd plakken. Maar dat vindt Elvira een raar woord. Medailles klinkt veel mooier. Met haar voet duwt ze de deur van haar kamer open en zet het kistje op bed. Ze tilt het dekseltje eraf en pakt de grootste, die met het lichtblauwe lint eraan. Via de stoel klimt ze op haar bureau en buigt diep. Dan trekt ze voorzichtig het lint over haar hoofd. Als ze weer rechtop staat, schijnt de zon precies op de gouden medaille. Ze heeft 'm nog nooit zo mooi zien glinsteren.

De eerste prijs is voor Elvira Stiphout! Juichend steekt ze haar armen in de lucht. Goud! Goud voor Elvira Stip-

hout! Ze lacht, want als je wint ben je blij.

‘Elvira,’ roept mama op de trap. ‘Ik ben er weer!’

In één sprong staat ze op de grond. Voor ze het lint over haar hoofd kan trekken, zwaait de deur open.

Mama moet lachen als ze haar ziet. Tommie, die op haar arm zit, lacht ook. Haar broertje is altijd vrolijk.

‘Ben je weer kampioen geworden?’ vraagt mama.

Elvira’s wangen gloeien als ze de medaille over haar hoofd trekt. Mama vindt het vast raar dat ze zo vaak met papa’s medaillekistje speelt. Waarom moet ze net nú thuiskomen?

‘Let jij even op,’ zegt mama als ze Tommie op de grond zet, ‘dan haal ik een pak luiers.’

Voor Elvira doorheeft wat er gebeurt, trekt Tommie zichzelf met zijn mini-armpjes omhoog aan haar dekbed. Het kistje rolt van haar bed, de medailles vliegen door de kamer en kletteren op de vloer. Tommie kruipt er razendsnel opaf. Net voordat hij er eentje in zijn mond kan steken, trekt ze ’m uit zijn vuistje. Als ze hem optilt, begint hij te krijsen. Nog even en ze kan

Goud Bravo

Kampioen

hem niet meer tillen, zo zwaar wordt hij. Gelukkig pakt mama hem net op tijd van haar over.

De medailles liggen overal. Ze graait ze bij elkaar en telt. Het zijn er 25. Er ontbreken er nog twee. Onder haar bed? Ja, daar ligt er nog eentje, maar waar is de laatste? Heeft Tommie...? Er moet er echt nog eentje zijn. Een gouden.

Ze kiepert haar prullenmand om. En daar, tussen een paar mislukte tekeningen en wat puntenslijpsel, ligt de zevende gouden medaille! Ze blaast 'm schoon en legt 'm bij de andere medailles in het kistje.

Nog twee nachtjes slapen. Dan is haar eerste training met de wedstrijd ploeg. Toen ze haar C-diploma haalde, had zwemjuf Bea gevraagd of ze niet op wedstrijdzwemmen wilde. Ze vond dat Elvira talent had. Dat heb je vast van mij, zei papa later. Want hij heeft die 27 medailles vroeger met wedstrijdzwemmen gewonnen.

Zwemmen is het leukste wat er is. Ze gaat echt vreselijk haar best doen, want ze wil ook medailles winnen. En een eigen kistje.

